

Arbejdsgiverne. Derom kan der naturligvis være forskellige Meninger, men et kan man ikke være uenig om, nemlig at det var en fuldstændig Opgivelse af Princippet Hjælp til Selvhjælp. Man synes altsaa at ville lade Ulykkesforsikringen for de forskellige Samfundsklasser, som overhovedet kunne komme ind under Ulykkesforsikring, blive løst paa forskellig Maade, thi at lade Arbejdsgiverne i alle andre Tilfælde betale er aldeles uørgeligt. Naar man nu kom til en Kategori, som der i første Række maatte være Tale om, nemlig Fiskerne, saa maatte man søge en Løsning ad ekstraordinær Vej, da man ikke kunde vente noget Resultat ved at lade Fiskerne bære en ganske ubestemt Risiko, paa Grund af dette Fags Undtagelsesstilling og Fiskernes hele økonomiske Stilling og Formuesforhold. Der var altsaa intet andet at gøre, end at lade dem bære det faste Tilskud og lade Staten bære Risikoen. Det kan efter min Opfattelse forsvares, naar der er Tale om Undtagelsestilfælde og om mindre Forhold, hvor der aldrig kan blive Spørgsmaal om meget store Summer, hvor altsaa det finansielle Resultat vel er ganske usikkert, men hvor vedkommende Befolkning dog er saaledes begrænset, at man nogenlunde kan overse Resultatet. Nogle have ment, at det vil gaa op til 50,000 Kr., andre, at det vil holde sig ved en Snes Tusinde, og jeg er tilbøjelig til at tro, at en Snes Tusinde Kr. er, hvad Staten kan komme til at tilskyde, da det dog næppe kan antages at alle Ulykkestilfælde ville være forsikrede, men noget sikkert kan ikke siges derom. Med denne Begrænsning mener jeg imidlertid, at man kan gaa med til Løsning af Ulykkesforsikringsspørgsmaalet for Fiskerne paa det Grundlag, dette Lovforslag har fastsat. Naar det er vedtaget, vil Spørgsmaalet ganske vist komme til at foreligge for Søfolk i Almindelighed, for Landarbejdere, Skovarbejdere osv. I saa Henseende skal jeg naturligvis ikke her indlade mig paa, hvilket Princip man bør følge. Det at Staten under en eller anden Form maa give Hjælp, anser jeg imidlertid for aldeles utvivlsomt, men jeg vil haabe, at man vil kunne undgaa den finansielle Usikkerhed, som her er en nødvendig Følge af Forholdene, og man kan efter min Opfattelse ikke lade det bero med, at vi have faaet to Kategorier: den farlige Industri og Fiskerivirksomheden, ordnet ad Lovgivningens Vej. Sagen maa tages op ogsaa for de andre Samfundsklassers Vedkommende. Efter

min Mening, er det et af de Spørgsmaal, der i første Linie burde søges løste, at skaffe den Landarbejder eller Skovarbejder, som virkelig ønsker selv at bidrage til sin Ulykkesforsikring, den fornødne Garanti for, at han inden for en rimelig Grænse virkelig kan foretage en saadan Forsikring. Naar man her taler om Statens Bidrag eller det offentlige Bidrag, maa man dog erindre, at en stor Del af disse Tilfælde, fordi de pludselig og uventet ramme Smaakaarsfolk, mange Gange ville falde det offentlige til Byrde i den ene eller den anden Skikkelse, og kan man faa Smaakaarsfolk til selv at bidrage, kan det være, selv om Staten ogsaa maa yde et ret klækkeligt Beløb dertil, at det fra det offentlige Side — jeg skelner her ikke mellem Stat og Kommune — slet ikke finansielt vil blive nogen egentlig Byrde. Jeg tillader mig derfor at anbefale, at denne Sag ikke maa standse ved den Forsikring, vi her forhaabentlig vedtage, navnlig nu da vi har en Minister, som er saa specielt kendt med disse Forhold, at vi næppe kunne vente nogensinde at faa en Minister, der har en saadan Sagkundskab. Jeg haaber, at disse Spørgsmaal ikke maa blive begravede mellem alle de ny Spørgsmaal der vokse op. De ere meget gamle Bekendte i det offentlige Liv, og jeg tillader mig endnu en Gang at anbefale videre Arbejde paa denne Sag.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgekreds): Jeg skal ikke opholde det høje Tings Tid længe, men jeg finder Anledning til at gøre et Par Bemærkninger om det Forslag, her foreliggende, idet jeg for øvrigt henviser til mine Udtalelser ved Sagens første Behandling. Jeg fremsatte den Gang Ønsket om, at man vilde kunne gaa op fra 600 Kr. som Grundlag for Aarsindtægten til 800. Naar jeg til Trods for dette Ønske er gaaet med til at bibeholde de oprindelige 600 Kr., skyldes det den Omstændighed, at dette baade er Maksimums- og Minimumstakst, og dernæst en Takst, der vil blive lagt til Grund i alle lignende Tilfælde, og at man mener — og sikkert med Rette — at naar man har givet det nuværende Forslags § 1 den Form, at det skal være alle, der helt eller delvis beskæftige sig med Fiskeri, som falde ind under denne Lov, vil det være noget vanskeligt at udfinde deres Aarsindtægt. Dernæst er det jo et Forsøg, man gør her, hvor man ikke rigtig ved, hvor mange der vil komme med, fordi man ikke ved, hvor mange der vil slutte sig til den Organisa-